

Bemærkninger til forslaget.

På møder i Washington i oktober 1950 i Den nordatlantiske Traktats organisation (Militærkomitéen og Forsvarskomitéen) blev spørgsmålet om tilvejebringelse af et fælles europæisk forsvar, etablering af en europæisk overkommando og reorganisering af Atlantorganisationens militære struktur samt endelig spørgsmålet om Vesttysklands eventuelle bidrag til fællesstyrken taget op til detaljeret behandling, efter at visse hovedretningsslinier var blevet vedtaget på Det nordatlantiske Råds møde den 26. september 1950 i New York. Drøftelserne blev fortsat ved møder i London og Bryssel i december 1950, og endelig beslutning blev truffet ved møder i Det nordatlantiske Råd i Bryssel den 18. og 19. december 1950.

Man enedes her om, at det var hensigtsmæssigt at forbedre og fremskynde den militære planlægning i fredstid og opstillingen af nødvendige styrker og om hensigtsmæssigheden af en forenkling af kommando- og planlægningsorganisationen, således at fredstidsorganisationen umiddelbart kom til at svare til en eventuel krigstids krav.

Man fandt det endvidere nødvendigt at søge Vesteuropas forsvar styrket gennem Vesttysklands deltagelse i forsvaret, og man enedes om grundlaget, på hvilket de nu igangværende forhandlinger med den vesttyske forbundsregering skulle føres.

Kontrollen med de forenede forsvarsstyrker i Europa overdrages en øverstkommanderende, således at hurtige afgørelser af militære spørgsmål vil kunne træffes. Denne øverstkommanderende modtager direktiver fra de højere Atlantpagtorganer, hvori medlemsstaterne er repræsenteret på lige fod, og hvor vedtagelse kun kan ske ved eenstemmighed.

Kommandoorganisationen skal omfatte de europæiske Atlantpagtstater og have kommandoansvaret over alle de hær-, flåde- og luftstyrker, der måtte blive overdraget til den øverstkommanderende til forsvaret af Vesteuropa.

Den øverstkommanderendes almindelige opgave vil være at sikre, at en egnet forenet styrke organiseres, udrustes og trænes og

er parat til effektivt at møde et hvilket som helst angreb.

Kernen i den europæiske fælleshær vil blive de nationale styrker, som er bestemt til forsvaret af de europæiske Atlantpagtstater, og som vedkommende lande stiller til rådighed for den øverstkommanderende.

Den øverstkommanderende skal have til rådighed en stab, sammensat af officerer fra alle de nationer, der bidrager til styrkerne i hans kommandoområde.

Den øverstkommanderendes beføjelser kan defineres således:

I krigstid skal han have en øverstkommanderendes fulde beføjelser, dog begrænset til operationer og uddannelse. Disse beføjelser vil senere blive nærmere defineret af de højere Atlantpagtorganer, hvori alle Atlantpagtstaterne er repræsenteret.

Under fredsforhold er den øverstkommanderendes vigtigste funktion at sikre, at de atlantpagtstyrker, der er stillet til rådighed af nationerne til det fælles forsvar, er organiserede, udrustede, træned og rede til i en nødssituation at påtage sig udførelsen af forsvarsplanerne. Det er endvidere hans opgave at planlægge et forsvar og at koordinere forsvarsbestræbelserne.

Den øverstkommanderende kan under fredstidsforhold gøre henstillinger til de nationale regeringer. Det er fastslået, at spørgsmålet om, hvorvidt den øverstkommanderendes henstillinger skal tages til følge, afgøres efter hvert enkelt lands forfatning.

Som det fremgår af foranstående foreligger for hvert af Atlantpagtlandene i forbindelse med udnævnelser af den øverstkommanderende spørgsmålet om overdragelse af nationale styrker til ham. Under de givne forhold må regeringen mene, at de i Tyskland stationerede danske styrker bør overdrages den øverstkommanderende, og det foreliggende forslag tager sigte herpå. Da disse styrkers placering i Tyskland hviler på aftaler med Storbritannien, vil det være nødvendigt at indlede forhandlinger med dette land om sagen.